

klagede det ærede Medlem over, at jeg havde sagt, at ved at gaa til den af mig foreslaaede Bestemmelse vilde man lægge Sten paa Banen. Men hvor skulde disse Sten komme fra? Det ærede Medlem havde læst i Landstingets Betænkning fra i Foraaret, at Landstingsflertallet havde den Opfattelse, at det ikke kunde gaa an at sætte Indkomstkattens Maksimum til 2 pCt. Ja, det staar der ganske vist; men jeg tror ikke, man skal lægge alt for stor Vægt paa Udtalelser, der ere fremkomne under en skarp Kritik af et Lovforslag, hvis Bestemmelse man i det hele taget af andre Grunde var imod. Jeg tror — og jeg tror at have Grund til at vide — at netop det ærede Medlems Tanke at gaa ud over 2 pCt. vil møde afgjort Modstand, saa meget mere som det har vist sig — hvad jo alle vedkommende meget godt vide — at den Motivering, hvormed Landstingsflertallet i sin Betænkning kritiserede denne Bestemmelse, ikke har holdt Stik. Kritikken blev motiveret ved Henviisning til, at Københavns Kommune havde besluttet at optage et Laan paa 40 Mill. Kr. Det har imidlertid vist sig, at Københavns Kommune havde besluttet at optage et Laan paa kun 20 Mill. Kr., som ogsaa er blevet optaget, men til Dato har det vist sig, at Københavns Kommune ikke har haft Brug for det til noget som helst endnu. Men dertil kommer, at ingen kan vide — jeg ved det ikke, og det ærede Medlem ved det endnu langt mindre — hvorledes Stillingen i Landstinget vil være, naar den endelige og definitive Behandling af denne Skattereform kommer til at foregaa. Ingen kan vide, hvor Landstingets Flertal saa er, og hvorledes det er sammensat.

Det ærede Medlem klagede over, at jeg ved disse Lovforslags Affattelse maa have udøvet en for stor Indflydelse. Deri tager det ærede Medlem fejl. Disse Lovforslag ere udgaaede fra Ministeriet, selvfølgelig efter indbyrdes Forhandling, men uden at den ene eller den anden Minister særlig har haft Indflydelse derpaa, og naar man har forladt Systemet fra i Fjor, er det af de Grunde, som den ærede Finansminister allerede for mange Dage siden saa klart fremstillede for det høje Ting. At det ærede Medlem beklager, at man har forladt Systemet fra i Fjor, ja, det undrer mig ikke. Det ærede Medlem er vist i det hele taget tilbøjeligt til at beklage Systemskifter. Det ærede Medlem var bekymret for min Sundhed. Det ærede Medlem mente, at alle de mange Væsener, jeg havde set i den private, politisk-

zoologiske Have, han holder, maatte skyldes en sygelig Tilstand hos mig. Jeg vil dristig overlade til det høje Ting at bedømme, om ikke virkelig alle de vidunderlige Væsener, jeg nævnte, næsten altid spille en dominerende Rolle i, hvad vi høre og læse af det ærede Medlem. Jeg kan berolige det ærede Medlem med, siden han saa deltagende spørger til mig, at jeg som den øverste Spids af det officielle Sundhedsvæsen paa Embeds Vegne glæder mig ved et udmærket Helbred. Det ærede Medlem vilde søge at gaa uden om, hvad han havde udtalt, og hvad jeg berørte, om Manøvrer og Taktik. Det ærede Medlem forsøgte ved at gaa uden om at bevise, at det virkelig skulde forholde sig rigtigt, hvad han havde sagt om Manøvrer og Taktik, og det ærede Medlem nævnte saa en hel Række Tilfælde, hvor man fra Flertallets Side i denne Sal under Skattelovens Behandling har benyttet Taktik og Manøvre. Nu vil jeg dertil sige, at selv om det var rigtigt, vilde det ikke i mindste Maade berettige det ærede Medlem til den Udtalelse, han fremkom med. Denne Udtalelse gik jo ud paa, at vi havde benyttet Forhandlingen om Skattelovene som Manøvre og Taktik af storpolitiske Hensyn. Men det er noget ganske andet og meget stærkere, end om vi under Behandlingen af Skattelovene skulde have benyttet Manøvrer og Taktik for at fremme selve den Sag, vi forhandlede om. Men jeg skal for øvrigt bestride, at noget af det, vi have gjort under Skattelovsforhandlingen, kan siges at ligne Manøvrer og Taktik. Der ligger slet ikke andet deri, end at, efterhaanden som Skattelovsbehandlingen skred frem, er den Stemning, som i Begyndelsen kunde nøjes med det, der foresloges af Ministeriet Reedtz-Thott, ude omkring i Befolkningen vokset stærkere og stærkere, saa at vi i Tillid til denne Stemning vilde kunne gaa videre og stille Kravene stærkere frem i bedre Overensstemmelse med vort Program og vore Ønsker i Skattesagen. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men det er ikke det, Befolkningen vil; Befolkningen vil ikke nøjes med, hvad der her er foreslaaet. Befolkningen, siger det ærede Medlem, vil ikke nøjes med, hvad den kunde faa fra en Højre regering og et Højrelandsting, og det er rigtigt, det har det ærede Medlem Ret i. Thi det viste sig, at fra de Sider kunde Befolkningen intet faa, og det vilde den selvfølgelig ikke nøjes med. Men at Befolkningen ikke skulde ville sætte Pris paa at faa